

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Corectura: Issabela Cotelin
Coperta: Robert Adrian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BĂLAN, DUMITRU

Rime pentru suflet / Dumitru Bălan. - București : Siono Editura, 2025
ISBN 978-630-6509-82-9

821.135.1

GEMENII

**RIME
PENTRU SUFLET**

SIONO
EDITURA
București, 2025

Cuprins

Cuvânt înainte	5	Oceanul meu	80
Memento	11	Sub lumina Lui	83
Mamei	12	Rugă poporului meu	85
Implacabilul Destin	16	Metamorfoză	88
Bob de bine	24	Mama natură	92
Chip de zână	29	Regatul furat	94
Poem de dor	32	Adio Noi...!	105
A fost odată un nebun	39	La stele	110
Regrete în viitor	40	Cuvântul autorului	113
... O, mai rămâi	43		
Terapie	44		
De dragul Ei	46		
Cutremur tăcut	48		
Mitologie	58		
Și dacă	60		
Trandafirul cu parfum	62		
De-oi fi la stele	65		
Fascinație	66		
Zâmbet și fior	70		
Glorie și durere	73		
Vis de noapte	74		
Ascultă muzica	76		
Trenul de aiurea	78		

Memento

Se iubește, se speră, uneori pe pământ...

Se moare.

Oricare te-nalță, oricare te doare.

Când totul se poate, mai trebuie oare

Să spun un cuvânt?

Mamei

Stau pietre de vorbă cu mine
Adânc.
Și-mi spun din adâncul tăcerilor lor
Amintiri.
Stau singur la vorbe cu mine,
Târziu.
Și-mi dau din adâncul trăirilor mele
Frumoase sclipiri.

* *

Iau zilele triste,
Iau și zilele bune,
Le pun pe tapet
Și le fac să se-adune.
Mă bucur că-mpreună,
Îmi dau un total,
Ce mulți nu-l apucă,
Fiind pe-un alt val.

Privesc înapoia-mi,
Privesc înainte
Și știu că-s rămas
Puține cuvinte.
Dar și la astăzi privesc
Mai cu seamă
Și văd cum că sfoara-mi
Ușor se destramă.

Voi spune *cu bine*
La tot ce mi-i drag,
Pășind cu sfială
Și ultimul prag.

Emoție mare?
Nu știu ca să spun
Căci suntem cu toții
Datori la un drum.

Dar știu că acolo
Am să văd mai cu seamă,
Eroul din suflet...
Iubita mea mamă!
Ne-om strânge la piepturi
Cu brațe vibrând
Și-om plânge găsirea,
Dar... totul în gând.

– Lăsat-ai, Mitele,
Ceva pe pământ?
Mă-ntreabă preabuna
Cu-ntâiul cuvânt.
– Da, mamă,
Răspund eu zâmbind,
Lăsat-am, îi zic
Și la vorbă mă-ntind.

Doi trandafiri
Cât mine de mari
Frumoși ca din basme
Puternici și tari.
Unul pe roșu
Cu sclipire de soare,
Și unul albastru,
Albastru de mare.

* *

Ce mult mi-aș dori
Să m-asculte cumva,
Să-i dau un răspuns
La dragostea sa!
C-am inima plină,
Cum că vorbele ei
Au fost pentru
Un puternic temei.

Să știe și-acolo
Prin spațiul ceresc,
Ce mult am iubit-o,
Ce mult o iubesc.
Cum firea ei blândă
Și sfatul cel bun,
Au fost pentru mine
Lumina pe drum.

* *

Mă-ntorc înapoia-mi,
Revin pe pământ,
Să văd cam ce treburi
Nefăcute mai sunt.
Vor fi fapte bune,
Sau mai multe păcate,
Cu zâmbet ori patimi
Le voi duce pe toate.

* *

Stau pietre de vorbă cu mine
Adânc.
Și-mi spun c-au făcut din inima lor
Frumoase zidiri.
Stau singur de vorbă cu mine,
Târziu.
Și simt că aievea-i măicuța mea,
Cu blânde priviri...!

Implacabilul Destin

Pe țărmul blând cu plajă din insula pustie
 Veghea din vremuri Timpul, voind să nu mai fie
 Odihna lui furată, ci doară să măsoare
 Cum soarele se-nalță și vine iar în mare.
 Ce dragă-i e tăcerea și liniștea ce știe
 Că zilnic o găsește în insula pustie!
 Pe pânza ei fierbinte cu aur fin pudrată
 Nimic nu e-n mișcare, n-a fost nicicând udată
 Că ploaie-aici nu vine, marea deloc nu saltă
 Și nici în tot cleștaru-i mișcare nu e altă.
 Atâta armonie și-atâta calm e-n toate
 Și toate se răsfață în sfântă libertate!

Dar iată cum deodată, prin liniștea adâncă,
 Ciudat se mișcă apa lovindu-se de-o stâncă.
 O und-apoi din mare desprinsă-i și purtată
 Prin aer, până cade, formând o mică pată
 Pe pânza cea fierbinte, sub aur fin ascunsă
 Ce încă până astăzi rămase nepătrunsă.
 Iar Timpului, ce ochii-i mereu făcut-au strajă,
 Îi vine greu să creadă vederii lui pe plajă;
 Cum unda apei mării și cu nisip fierbinte
 Ca-n vrajă-ncep mișcare, apoi să se alinte
 Și parcă-ntru mirare la asistența toată...
 – O clipă-i fascinantă, un semn de om se-arată!
 Cât Timpul de mirare închide-un ochi, clipește,
 Din mugurul cel fraged un mândru tânăr crește.

El prinde de se mișcă, asemeni și privirea,
 În juru-i se întoarce, pornind atunci gândirea,

Și-ar înțelege parcă cum ochii lui, sărmanii,
 Revin acum din somnul ce-n mii numără anii!
 Dar cugetă-n tăcere că prin a sa voință
 Să afle-ntreg misterul i-ar fi de trebuință.

Astfel, nisipul sacru, care-i a lui sorginte,
 Porni să deseneze, prin pași de-acu-nainte,
 Neobosita trudă și setea de-a-nțelege
 Cu cine-i el acolo, de cine să se lege?
 În scurtă vreme iată-l cum insula o știe
 Și-o simte toată parcă a lui împărăție.
 La fel și țărmul mării prea bine l-a-nvățat
 Dar simte cum că stânca îl cheamă ne-ncetat.
 Și când odată fața în apă vrea să-nmoaie
 Puterea lui de tânăr, încearcă de se taie...
 Statornica oglindă a mării scurt i-arată,
 Atâta cât să vadă un dulce chip de față.
 Când ochii îi înalță către știuta stâncă
 El mai putu s-o vadă pentr-o clipită încă.
 Iar soarele îndată se confundă cu marea
 Făcând să se aștearnă în urmă-i înserarea.
 Apoi, că este noapte, el nici nu vrea să știe
 Când ochii lui păstrează imaginea ei vie.
 Ce forțe, ce mistere îi prind cu drag ființa
 Și fac să îi întoarcă tot trupul și știința?!
 În multă frământare petrece nopții rându
 De ea trupul umplându-și cu inima și gândul.

Cum ziuă iar se face, grăbit ochii-i aruncă
 Și-n piept simte durere... n-o vede lângă stâncă.
 Durerea-i 'nalță mâna, iar el rugă fierbinte
 Țărml, Marea și neștiut Părinte,
 Cum de i-au dat căldura din inimă și viață
 Să-l lase s-o mai vadă și-n astă dimineață.
 Și-ntoarce iară capul unde ar vrea s-o știe,
 Dar chiar atuncea iat-o, stăpână, dulce, vie!
 El mut la ea privește și-aproape că îngheață
 Când ochii-i cu sfială mângâie a ei față.
 Iară suflarea caldă stă parcă să nu vină,
 Văzând cum izvorăște, dintre lumini, lumină.
 În împletire-i părul cu raze mici de soare
 Ce-n cumițele bucle revarsă către mare.
 O undă de zâmbire i-a prins ovalul feții
 Dând chipului parfumul în pragul dimineții.
 Obrajii, puf de piersici, răsfată dalbă floare,
 Pe când, albaștri, ochii scânteii aruncă-n zare.
 De-a soarelui trei raze sclipesc pe frunte prinse,
 Iar alte trei buchete mijlocu-i țin încinse.
 Prin mantia lucindă, țesută cu migală,
 Divină cerne trupul de sus și până-n poală.
 Apa descuță calcă și-i parcă de poveste,
 Cum marea o păstrează acolo unde este.
 Prin blânda ei mișcare, cu părul o atinge
 Apa voioasă mișcă și-n cercuri mari se stinge.
 El mai că-și pierde mintea și parcă nu e treaz,
 Iar ziua toată fuge într-un adânc extaz.
 Abia târziu de poate, c-un singur act al minții,

Să-ntrebe cum o cheamă și cine-i sunt părinții.
 – Siana, spuse fata din umbra înserării,
 Sunt singura copilă a Soarelui și-a Mării...!
 Cum noaptea lui se cerne e dificil a spune,
 Dar foc curat pe trupu-i încet, încet se pune.
 Și-l află iară zorii la stâncă de-acum sfântă
 Când toate cu mirare l-aud așa cum cântă;

Siană, atât de dulce Siană!
 Mă iartă de-oi spune că vreau
 Cu zâmbetul tău să-mi fac hrană
 Și-un pic de speranță să beau.

Tu vină și dă să-mi rămână
 Ceva din faptura-ți de foc,
 Cu gura s-ating a ta mână
 Ca sufletul meu să stea-n loc.

Pe luciul apei mării, scăldată-n foc de soare
 Minunea se-mplinește, fecioara blând apare.
 Începe de se mișcă urmând cu sine glasul,
 Călcând ușoară apa, ce ține dragu-i pasul.
 El în genunchi așteaptă, sorbind-o cu nesaț,
 Iar inima-i se zbate cum pasărea în laț.
 Când mâna îi atinge cu gura tremurândă,
 Prin corpul său o lavă pornește de-l inundă.
 Și ochii lor, în fine, se-adună-ntr-o privire,
 Spunând atât de multe c-o blândă unduire!
 Pornesc apoi de mână pe țărmul ce-i încântă
 Iar taina lor din inimi își face loc și cântă.